

kou, vyřídív rekurs Dra Jindřicha T-a věcně, maje patrně za to, že mu právo rekursu přísluší; leč neprávem. Podle § 176 (2) konk. ř. lze si stěžovati rekusem do opatření a rozhodnutí úpadkového komisaře, pokud úpadkový řád nestanoví nic jiného. Pořad stolic při rozhodnutích úpadkového soudu není zvlášť upraven, platí tu obecný předpis § 4 j. n. Z toho plyne, že si lze zásadně stěžovati do každého opatření, usnesení a rozhodnutí, vydaného v řízení úpadkovém a, jelikož není omezen ani okruh osob oprávněných k rekursu (pokud tu není jiného ustanovení), dlužno právo rekursu zásadně přiznati každému, kdo na úpadkovém řízení jest účastněn anebo vystupuje v mezích svého úřadu jako správce atd. a se cítí dotčeným výrokem zkráceným ve svém právu. Těchto v zákoně sice neuvedených, avšak z věci samé plynoucích předpokladů není však u člena výboru věřitelského, jenž byl soudním usnesením sprostěn z úřadu. Nemáť ani nároku na svěření mu úřad, takže se nemůže cítiti zkráceným ve svém právu proto, že byl z úřadu toho sprostěn, ani nejedná v mezích svého úřadu, ježto obor působnosti vytčený v § 89 konk. ř. nenáleží členům výboru věřitelského jako jednotlivcům, nýbrž jen výboru jako celku, který jej vykonává, usnášeje se většinou hlasů. Nelze proto členu věřitelského výboru přiznati práva rekursu do usnesení naznačeného obsahu. (Viz Bartsch-Pollak str. 553 a literaturu tam uvedenou.) Rekursní soud proto pochybil, vyřídív věcně rekurs Dra Jindřicha T-a do usnesení soudu prvé stolice, jímž byl sprostěn z úřadu jako člen věřitelského výboru, místo, aby jej odmítl jako nepřipustný. Jelikož pak z uvedených důvodů dále plyne, že členu výboru věřitelského jako takovému nenáleží právo rekursu ani do soudního usnesení o návrhu na sprostění jiného člena, bylo dovolací rekurs člena věřitelského výboru Josefa Sch-a odmítnouti jako nepřipustný, dovolacímu rekursu správce úpadkové podstaty Dra Bedřicha S-a však vyhověti a napadené usnesení změnit v ten rozum, že se rekurs Dra Jindřicha T-a jako nepřipustný odmítá.

Čís. 7298.

Spoluzavinění chodce na úrazu pádem na neposypaném chodníku nelze spatřovati v tom, že vida, že jest chodník kluzký, neupustil od další chůze po něm.

(Rozh. ze dne 7. září 1927, Rv I 2016/26.)

Žalobce sklouzl na neposypaném chodníku před radnicí žalované obce v Čechách a poranil se. Žalobě o náhradu škody bylo vyhověno soudy všech tří stolic.

N e j v y š š í s o u d uvedl v otázce, jež v dovolání byla jedine vzata po právní stránce na přetřes, v

d ů v o d e c h :

Provádějíc dovolací důvod mylného právního posouzení (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), snaží se dovolání vyvinuti žalovanou obec vývody, že žalobce si zavinil úraz sám. Než pro jeho úsudek, že žalobce vědomě, ne-li svévolně do nebezpečí se pouštěl, není v skutkových zjištěních nižších soudů dostatečného základu. Zejména nelze jej spatřovati v tom, že žalobce, ačkoli viděl, že na chodníku je náledí, se nevrátil, ale šel dále a na hladké náledí vstoupil. Nelzeť mu právem vytýkati, že proti předpisu § 1297 obč. zák. opominul onen stupeň píle a pozornosti, jehož může býti použito při obyčejných schopnostech, když šel za bílého dne po chodníku před radnicí žalovaného města a, zpozorovav stav chodníku, od cesty neupustil, nýbrž pokračoval v ní dále, doufaje, že šťastnou náhodou nebo vlastní dovedností unikne nebezpečí, jež mu jako všem, kdož se touže cestou museli ubírat, hrozilo ze zanedbání bezpečnostních předpisů právě onou osobou, jejíž povinností bylo, bdíti nad jejich přesným plněním ostatními majiteli domů. Právní řád octl by se v rozporu sám se sebou, kdyby majitel domu, nešetřivší předpisů daných v zájmu bezpečného používání veřejných cest, směl odpovědnost za škodu, jež z jeho protiprávního jednání neb opomenutí vznikla, odmítati aneb přesunovati na poškozeného, byť i jen z části, s odůvodněním, že poškozený neměl svého práva k volné chůzi po veřejných cestách použití pro možné snad, nikoli však jisté nebezpečí, jež mu z toho hrozilo.

Čís. 7299.

Vyrovnací řád.

Zvláštní výhodou ve smyslu § 47 vyr. ř. jest každý hmotný prospěch poskytnutý vyrovnacím dlužníkem věřiteli, jímž se zmenšuje újma hrozící věřiteli z vyrovnání bez ohledu na to, zda poskytuje se takový prospěch přímo či zastřeně, třebaš při příležitosti jiné smlouvy, jež sama o sobě jest dovolena. Nezáleží dále na tom, zda věřiteli, jemuž se poskytuje výhoda, přísluší právo na vyloučení věcí nenáležících dlužníku neb na oddělené uspokojení, nýbrž na tom, zda mu příslušela při zahájení vyrovnacího řízení pohledávka, opravňující ho k hlasování o vyrovnacím návrhu. Lhostejno konečně, zda a kdy věřitel odvolal svou přihlášku k vyrovnacímu řízení a zda pohledávka, poskytující mu zvláštní výhodu, byla ujednána teprve za vyrovnacího řízení, jen když byla zvláštní výhoda poskytnuta pro dřívější pohledávku, jež vznikla již před vyrovnacím řízením.

Byla-li dodací smlouva z doby před zahájením vyrovnacího řízení, jež byla obchodem, zrušena, při čemž bylo ujednáno odškodnění dodavatele, jest zvláštní výhodou pouze to, že smluvené odškodnění převyšuje náhradu veškeré škody včetně ušlého zisku dodavatelova.